

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/52/2019
Identifikačné číslo spisu:	1615010265
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1615010265.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovarsyho v trestnej veci proti obvinenému X. B. a spol. pre pokus prečinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného X. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2017, sp. zn. 4To/112/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Petra Burkoňa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Malacky (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 19. júna 2017, sp. zn. 2T/70/2015, uznal obvinených X. B. a Ing. L. U. vinnými z pokusu prečinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorý spáchali formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. tak, že po vzájomnej dohode minimálne od 11. septembra 2013 až do oznámenia udalosti L. V. príslušníkovi NAKA PZ L. K. v druhej polovici septembra 2013, na rôznych miestach najmä v okrese Malacky a v obci Suchohrad, ako príslušníci policajného zboru, ktorí na pokyn vyšetrovatelky PZ v zmysle nariadenia MV SR č. 175/2010 Vestníka MV SR boli poverení vykonávaním služobných úkonov s L. V., nar. XX. G. XXXX, počas vzájomných rozhovorov s týmto poškodeným vyvolali uňho neistotu tak, že mu opakovane uvádzali nepravdivé skutočnosti, že policajti, ktorí s ním dovtedy spolupracovali, „ho hodili cez palubu“, pričom mu zároveň sľubovali, že práve oni sa o neho postarajú, poskytnú mu nekonkretizovanú nadštandardnú starostlivosť o jeho osobu, vybavenie rôznych výhod a pomôžu mu v trestných konaniach, v ktorých vystupuje, čo sa však nezakladalo na pravde, nakoľko na to neboli oprávnení a nebolo to ani v ich možnostiach, pričom za to požadovali od poškodeného finančné plnenie v presne neustálených čiastkach až do sumy 150 000 eur.

Za to okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. obom obvineným trest odňatia slobody vo výmere dvanásť mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil u obvineného X. B. na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov a u obvineného Ing. L. U. na skúšobnú dobu dvadsať mesiacov. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obaja obvinení a prokurátor napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 7. decembra 2017, sp. zn. 4To/112/2017, zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému X. B. doručené 6. februára 2018 a jeho obhajcovi 2. februára 2018, podal obvinený prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), e), g), i) a l) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený najprv zhrnul priebeh konania ako aj vývoj právnej kvalifikácie skutku. Následne, poukazujúc na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2017, sp. zn. 4To/136/2016, namieta, že Okresný súd Malacky po vrátení veci 19. júna 2017 vykonal jedno hlavné pojednávanie, na ktorom prokurátor žiadne nové dôkazy nepredložil a ani nenavrhol vykonať akýkoľvek dôkaz. Namiesto prokurátora súd prvého stupňa, bez návrhu strán, opätovne predvolal svedkov K. a Ing. I., ktorí boli kontradiktórne vypočutí už na predchádzajúcich hlavných pojednávaniach. Obvinený dodáva, že obaja svedkovia vypovedali zhodne ako na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní, neuviedli žiadne skutočnosti k tomu, či majú akúkoľvek vedomosť o tom, že by obžalovaní pýtali od V. peniaze za nejaké nimi ponúkané plnenie či služby (str. 4 zápisnice z hlavného pojednávania).

V ďalšej časti dovolania obvinený namieta, že dôkazmi, o ktoré súd svoje rozhodnutie oprel, nie je preukázané, že: 1. obžalovaní konali v zmysle nariadenia MV SR č. 175/2010, 2. vyvolali u pošk. V. neistotu, 3. tým, že mu uvádzali nepravdivé skutočnosti, 4. že mu poskytnú nekonkretizovanú nadštandardnú starostlivosť, 5. vybavenie rôznych výhod, 6. pomôžu mu v trestných konaniach, v ktorých vystupuje, 7. pričom na to neboli oprávnení a nebolo to ani v ich možnostiach, 8. za čo požadovali finančné plnenie až do 150.000,- eur. Konkrétne potom poukazuje na výpoveď svedkyne Ing. I. a na to, že zákon s pojmom vyvolanie neistoty a ani odborná literatúra s pojmom „neistota“ nenakladá a nie je známe ani žiadne súdne rozhodnutie, judikatúra súvisiaca so spáchaním trestného činu podvodu formou „vyvolávania neistoty“. Okrem toho namieta vierohodnosť výpovedí svedka L. V., ktorý bol dlhoročným členom gangu Q. a ktoré súd hodnotil úplne nekriticky. Popiera tiež, že by mu sľubovali nadštandardnú pomoc, resp. pomoc v konaniach, v ktorých vystupuje, pričom poukazuje na to, že už v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní svedok V. uviedol, že sumu 150.000,- eur vymyslel on sám údajne preto, aby zastavil akési postupné navyšovanie finančných požiadaviek zo strany obž. U..

Na základe uvedeného obvinený tvrdí, že po vrátení veci krajským súdom nebol na hlavnom pojednávaní produkovaný žiaden taký dôkaz, ktorý by odôvodňoval výrok o jeho vine. Neobstoja preto podľa neho dôvody dovolaním napadnutého uznesenia krajského súdu v časti, v ktorej konštatuje, že sa súd prvého stupňa spravoval jeho názorom vysloveným v jeho skoršom uznesení, keďže odvolací súd prehliada vlastný názor, že z právneho hľadiska by bolo možné konanie obžalovaných posudzovať ako prečin podvodu v štádiu pokusu až potom, ak budú (po vrátení veci súdu prvého stupňa na nové konanie) produkované nové dôkazy, ktoré prípadne zavinenie preukážu, k čomu však nedošlo.

Napokon, s poukazom na názor vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2015, sp. zn. 1To/1/2015, tvrdí, že trestné stíhanie a vznesenie obvinenia viedol nezákonný orgán - inšpekčná služba Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý navyše sám konal nezákonne, keď použil svedka ako agenta, pričom nepostupoval podľa ustanovení o použití agenta.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319, § 321 ods. 1, písm. b), c), d) Tr. por., § 10 ods. 8, ods. 10, ods. 20 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, najmä v ustanoveniach § 2 ods. 4 (zásada in dubio pro reo), ods. 10, ods. 12 a ods. 19 Tr. por., v § 119 ods. 1, písm. a) Tr. por., v § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v § 124 ods. 1 Tr. zák. a to v jeho neprospech, a súčasne, aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu vo výroku o vine a tým aj vo

výroku o treste, ako aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu a iným sudcom podľa § 388 ods. 2 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia, avšak bez toho, aby vytýkané chyby konkrétne podradil pod jednotlivé ním označené dôvody.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g), i) a l) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových záverov, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Teda pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por.

V kontexte uvedeného najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že z vyššie zrekapitulovaných dovolacích námietok, na ktorých základe obvinený tvrdí, že bol odsúdený bez preukázania viny akýmkoľvek relevantným dôkazom, vyplýva, že dovolateľ sa nimi v skutočnosti snaží revidovať skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa tým, že spochybňuje spôsob akým tieto hodnotili vykonané dôkazy. Svojou podstatou tak ide o námietky skutkové, ktoré vecne nezodpovedajú ním označeným ale ani iným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 Tr. por. Námietky skutkovej povahy sú totiž uplatniteľné len v rámci dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť jedine minister spravodlivosti. Je teda zrejmé, že tieto námietky obvineného stoja mimo akýkoľvek ním použiteľný dovolací dôvod.

So zreteľom na obvineným uplatnenú argumentáciu sa v tejto súvislosti žiada dodať, že krajský súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí z 26. januára 2017, sp. zn. 4To/136/2016, neuložil súdu prvého stupňa vykonať žiadne konkrétne úkony a dôkazy. Pre prvostupňový súd právne záväzným spôsobom iba konštatoval, že skutok, zo spáchania ktorého boli obžalované osoby uznané vinnými, nevykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a)

Tr. zák., mohol by však byť, pokiaľ by súd prvého stupňa po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie dospel k záveru, že sa prokurátorovi podarilo (už vykonaným dokazovaním) preukázať, že obžalovaní konali s cieľom získať finančné prostriedky od svedka L. V. a to tak, že mu predstierali nepravdivé skutočnosti, posúdený ako trestný čin podvodu v štádiu pokusu, pričom v tomto smere za procesne nepoužiteľné označil všetky dôkazy, ktoré boli získané prostredníctvom svedka L. V. vo faktickom postavení agenta.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že „vyvolanie neistoty“ nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. treba uviesť, že v prípade jej preukázania by táto zodpovedala dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod však hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu posudzuje aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008).

V tejto veci je preto podstatné to, že podľa skutkových zistení prvostupňového súdu, tak ako sú tieto vyjadrené v skutkovej vete jeho rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojil i odvolací súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por.], dovolateľ v snahe získať od poškodeného finančné plnenie až do výšky 150.000,- eur spoločne so spoluobvineným Ing. L. U. predstieral, že policajti, ktorí s poškodeným dovtedy spolupracovali, „ho hodili cez palubu“, čím u neho vyvolali neistotu, a zároveň mu nepravdivo sľubovali, že práve oni sa o neho postarajú, poskytnú mu nekonkretizovanú nadštandardnú starostlivosť, vybaví rôzne výhody a pomôžu v trestných konaniach, v ktorých vystupuje. Takto vymedzený skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keďže sa dovolateľ (spoločne s ďalším páchatelom) dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu (hoci suma 150.000,- eur zodpovedá škode veľkého rozsahu, akákoľvek zmena výroku o vine v tomto smere neprichádzala v odvolacom konaní do úvahy, keďže prokurátor podal odvolanie v neprospech obvinených len vo vzťahu k výroku o treste). Už krajský súd pritom v odôvodnení napadnutého uznesenia (str. 8) v reakcii na obsahovo totožnú námietku obvineného správne uviedol, že „V skutkovej vete tvrdená neistota svedka bola totiž len výsledkom uvádzania nepravdivých skutočností svedkovi zo strany obžalovaného, t. j. výsledkom uvádzania svedka do omylu. Omylom, v zmysle znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, tu preto nie je neistota svedka, ale uvádzanie nepravdivých skutočností svedkovi s cieľom získať od neho finančné prostriedky.“.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že vyšetrovanie vykonal nezákonný orgán, najvyšší súd v prvom rade uvádza, že táto by v prípade jej opodstatnenosti zodpovedala dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Posledne označený dovolací dôvod je totiž daný aj vtedy, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli zákonným spôsobom získané, keďže dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich na hlavnom pojednávaní vykonal súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. O takúto situáciu však v tejto veci nejde a na obvineným v tomto smere nastolenú otázku dáva odpoveď stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 95/2015, od ktorého sa nemá dovolací súd dôvod v tejto veci odchýliť a podľa ktorého „Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z.

o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov [§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore], a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore). Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku.“.

Napokon vo vzťahu k námietke obvineného, že inšpekčná služba konala nezákonne, keď použila svedka ako agenta, treba uviesť, že táto vecne zodpovedá dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je však podmienené tým, že dovolateľom vytýkaná chyba sa týka pre rozhodnutie podstatného dôkazu. Dovolenie totiž nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolenie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013).

Krajský súd pritom v odôvodnení napadnutého uznesenia (str. 6 a 7), reflektujúc aktuálnu judikáтуру najvyššieho súdu, dal obvinenému na túto námietku, ktorú uplatnil už v odvolacom konaní, výstižnú a zrozumiteľnú odpoveď, keď okrem iného uviedol, že „... L. V. mal procesné postavenie svedka a aj napriek tomu zasiahol do časti priebehu skutkového deja spôsobom (inštruovanie zo strany polície, postup v súlade s pokynmi polície, predstierané odovzdávanie finančných prostriedkov), ktorý Trestný poriadok pripúšťa len vtedy, ak by bol v postavení agenta. Svedok L. V. pritom v danej trestnej veci ani nemohol pôsobiť ako agent, pretože nie je príslušníkom PZ a nešlo ani o vyšetrovanie trestných činov korupcie, či terorizmu, pri ktorých môže byť agentom aj iná osoba ako príslušník PZ. Postup polície, ktorá využila svedka L. V. fakticky ako agenta (hoci agentom právne nebol a inštitút spolupracujúceho svedka Trestný poriadok nepozná) na predstieranie dokonania trestného činu bol teda v rozpore so zákonom a všetky dôkazy, ktoré boli s touto nezákonnou činnosťou polície obsahovo spojené sú v konaní pred súdom nepoužiteľné a súd prvého stupňa k nim nebude môcť prihliadať. Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa správne neprihliadol len na tú časť skutkového deja (t. j. nie na celý priebeh skutkového deja, ako sa domáhala obhajoba), ktorá sa týkala odovzdávania finančných prostriedkov zo strany daniela V. obžalovaným dňa 18.09.2013 a dňa 01.10.2013. Túto časť skutkového deja obsahuje skutok uvedený v obžalobe a preto súd prvého stupňa pri svojom meritórnom rozhodovaní správne upravil skutkovú vetu obžaloby a túto časť skutkového deja z nej vypustil. Po tejto úprave skutkovej vety následne súd prvého stupňa správne upravil aj právnu kvalifikáciu skutku v tom smere, že nedošlo k dokonaniu žalovaného trestného činu. Za použiteľné dôkazy, na ktorých je možné založiť meritórne rozhodnutie súdu je nutné označiť všetky dôkazy (respektíve ich časti), ktoré sa týkajú okolností, ktoré nastali predtým, ako svedok L. V. oznámil podozrenie zo spáchania trestnej činnosti zo strany obžalovaných osôb... Za procesne nepoužiteľné teda bolo potrebné považovať len tie dôkazy, ktoré boli získané prostredníctvom svedka L. V. fakticky vystupujúcom v procesnom postavení agenta, t. j. napríklad listinné dôkazy týkajúce sa prevzatia finančných prostriedkov svedkom L. V.H. zo strany polície, či záznam z odovzdávania peňazí.“.

Z uvedeného je zrejmé, že už v pôvodnom konaní bol postup polície, ktorá využila svedka L. V. fakticky ako agenta na predstieranie dokonania trestného činu, správne posúdený ako nezákonný a všetky takto získané dôkazy boli z hodnotenia vylúčené ako procesne nepoužiteľné, čo sa v konečnom dôsledku odrazilo v zmene skutkových a právnych záverov oproti obžalobe. Inak povedané, dovolateľom namietaná chyba sa nedotýka žiadneho z dôkazov, ktoré boli podkladom napádaných rozhodnutí, a teda ani z tohto pohľadu nie je dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. zjavné splnený.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného Ing. L. U. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.